(NYT FRA)

HARE KRISHNA

Nr. 2, 20. årgang, februar 2017 - Pris 30 kr.

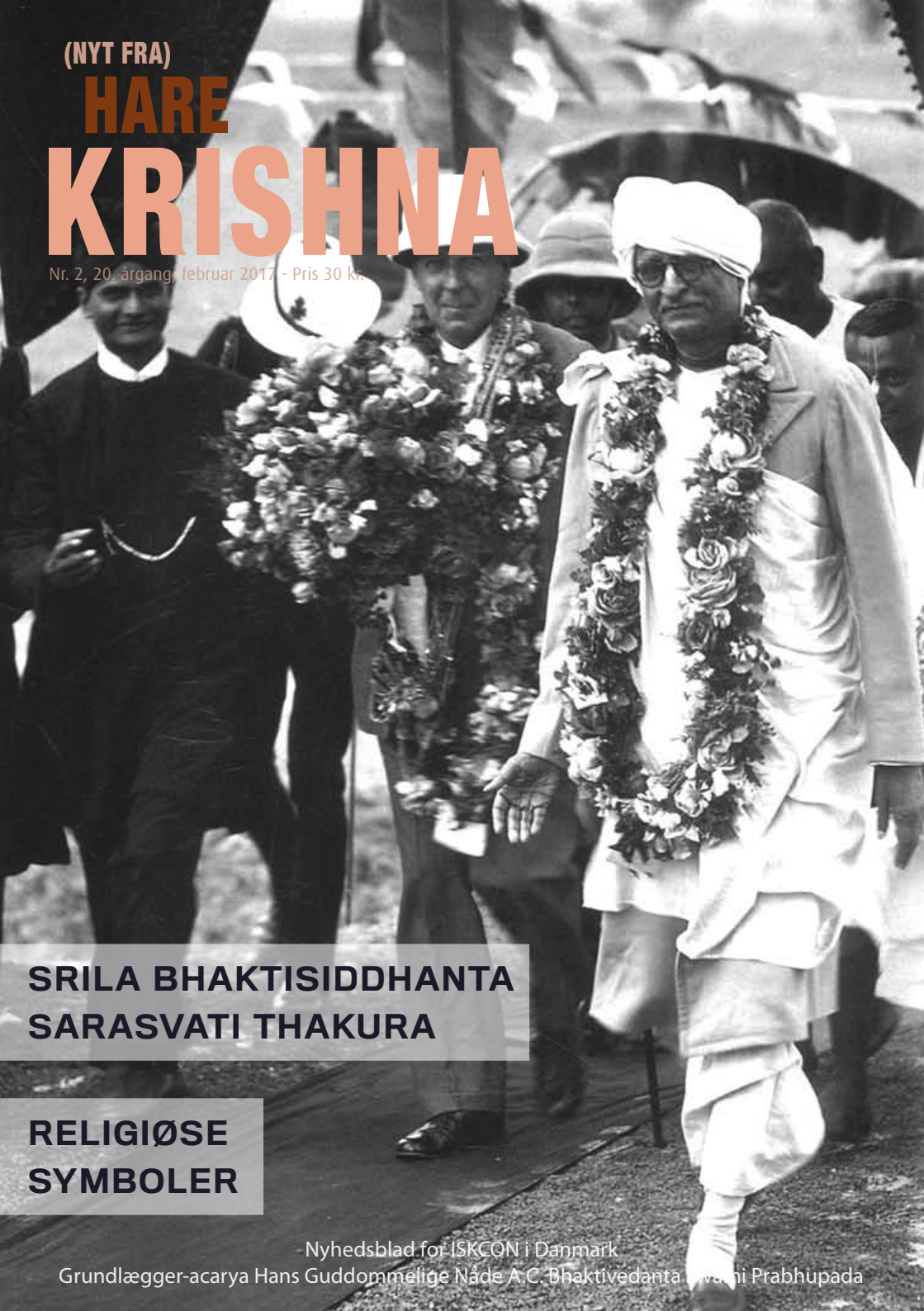

SRILA BHAKTISIDDHANTA SARASVATI THAKURA

RELIGIØSE SYMBOLER

Nyhedsblad for ISKCON i Danmark
Grundlægger-acarya Hans Guddommelige Nåde A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada

Redaktionelt

Siden årets første nummer var et temanummer – '*Selvforsyning fra bunden*' – byder vi hermed velkommen til 2017s første rigtige *Nyt fra Hare Krishna*. For modtagerne af det trykte blad er det også årets første i postkassen. *Selvforsyning fra bunden* blev først færdig i den sidste del af januar, så vi valgte at vente med at sende dem ud sammen.

Dette nummer er også lidt af et temanummer om Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura. Det er hans fremkomstdag den 15. februar, så vi har både en biografi over ham på syv sider inde i bladet (se side 7) og et billede af ham på forsiden. Billedet er fra 1935, hvor Srila Bhaktisiddhanta og *Gaudiya-math* i Mayapur havde officielt besøg af John Anderson, Bengalens engelske guvernør, der ses til venstre ved siden af Srila Bhaktisiddhanta. Biografien inde i bladet er længere, end det er normalt for vores artikler, men vi blev så optaget af at skrive om ham, at vi tænkte, at I andre også ville have glæde af at læse en masse om ham.

Et par andre vigtige dage i februar er Advaita Acaryas og Nityananda Prabhus fremkomstdage. Se side 14 og 23 for arrangementer.

På side 16 skriver vores nye faste skribent, Madana Gopala. Han regner med at skrive om landbrug, kobeskyttelse og fordelene ved det enkle liv kombineret høj tænkning, som Srila Prabhupada forestillede sig for ISKCON. Madana Gopala er bosiddende på landbrugssamfundet Ny Mayapura i Frankrig. Han er oprindeligt fra Silkeborg, har været Hare Krishna-hengiven i tæt ved 15 år og er indviet af Smita Krishna Swami. Vi glæder os til læse mere fra ham fremover.

KALENDER

Onsdag 1.2	Vasanta pancami Srimati Visnupriya Devis fremkomst Sarasvati Puja Srila Visvanatha Cakravartis bortgang Sri Pundarika Vidyanidhis fremkomst Sri Raghunandana Thakuras fremkomst Srila Raghunatha Dasa Gosvamis fremkomst
Fredag 3.2	Srila Advaita Acaryas fremkomst
Lørdag 4.2	Bhismastami
Søndag 5.2	Srila Madhvacaryas bortgang
Mandag 6.2	Sri Ramanujacaryas bortgang
Tirsdag 7.2	Ekadasi (faste fra korn og bønner for *Bhaimi Ekadasi*) (faste til middag for Varahadeva plus Herren Nityananda med fest i morgen)
Onsdag 8.2	Bryd fasten mellem 7:48–10:52 Herren Varahadevas fremkomst Nityananda Trayodasi: Sri Nityananda Prabhus fremkomst
Fredag 10.2	Sri Krishna Madhura Utsava Srila Narottama Dasa Thakuras fremkomst
Onsdag 15.2	Sri Purusottama Dasa Thakuras bortgang Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomst (faste til middag)
Onsdag 22.2	Ekadasi (faste fra korn og bønner for *Vijaya Ekadasi*)
Torsdag 23.2	Bryd fasten mellem 7:15–10:40
Mandag 26.12	Sri Mahesa Panditas bortgang Sri Uddharana Datta Thakuras bortgang
Torsdag 29.12	Locana Dasa Thakuras fremkomst Sri Isvara Puris bortgang
Lørdag 25.2	Siva Ratri
Mandag 27.2	Srila Jagannatha Dasa Babajis bortgang Sri Rasikananda Prabhus bortgang
Torsdag 2.3	Sri Purusottama Dasa Thakuras fremkomst
Onsdag 8.3	Ekadasi (faste fra korn og bønner for *Amalaki Vrata Ekadasi*)
Torsdag 9.3	Bryd fasten mellem 6:40–10:27 Sri Madhavendra Puris bortgang

INDHOLD

2 Kalender & redaktionelt

3 Srila Prabhupadas side

5 Religiøse symboler

7 Bhaktisiddhanta Sarasvati

14 Advaita Acharya

15 Nityananda Prabhu

16 Den industrielle revolution

17 Rig eller fattig

18 Pikante samosaer

20 Brevkasse

'Nyt fra Hare Krishna' udgives af Det Internationale Samfund for Krsna-bevidsthed (ISKCON) i Danmark, grundlægger-acarya A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada. - © Copyright 2017, alle rettigheder forbeholdes. - ISSN 1600-0153
Redaktion: Lalitanatha Dasa/Leif Asmark Jensen (ansvarshavende) lalitanatha@krishna.dk - Dandaniti Devi Dasi/Dorte Skou Jensen dandaniti@krishna.dk - Layout & webside: Ananta Sri Dasa/Anders Grønlund, mail@ananta.dk
Adresse: Holsteinborgvej 20, 1th., 2720 Vanløse Tlf.: 4073 6446/3132 3501 - Girokonto 1-688-3204. Bankkonto: Den Danske Bank reg. 1551, konto 3534 125 119 - Alle indlæg, kommentarer, spørgsmål osv. er velkomne.

SRILA PRABHUPADAS SIDE

Civilisation og transcendens, 9

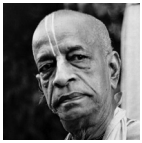

af Srila Prabhupada

Her fortsætter de svar, Srila Prabhupada gav på en række spørgsmål, han blev stillet i juni 1976 af det indiske magasin Bhavan's Journal.

Mærk enheden – med en forskel

Pusta Krishna: Det næste spørgsmål er temmelig interessant, Srila Prabhupada. "Er det ikke muligt for alle slags spiritualister, uanset om de er *advaitaer* [tror på selvets enhed med Gud], *dvaitaer* [ttror på en fuldstændig forskel imellem selvet og Gud] eller *visistad-vaitaer* [tror på en kvalificeret enhed mellem selvet og Gud], at finde sammen i stedet for at fortsætte med at være isoleret som stridende fraktioner?"

Srila Prabhupada: Jo. Det er processen, som Caitanya Mahaprabhu gav – at bringe alle *dvaitaerne* og *advaitaerne* sammen på et fælles niveau. Alle er vi nødt til at forstå, at vi hver især i bund og grund er en tjener af Gud. *Advaitaen* tror forkert, at han er absolut ét med Gud, og at han selv er Gud. Det er forkert. Hvordan kan vi blive Gud? Gud er *sad-aisvarya-purnam*, fuldstændig inden for seks overdådigheder. Han har al magt, al rigdom, al berømmelse, al viden og al forsagelse. Så denne *advaita*-ide om, at man kan blive Gud, er kunstig.

Dvaitaerne fremhæver, at vi er helt forskellige fra Gud, altså at Gud er separat fra det levende væsen. Men fra *Bhagavad-gita* forstår vi, at de levende væsener i virkeligheden er uadskillelige dele af Gud. Og i Vedaerne står der, *nityo nityanam cetanas cetananam* (*Katha Upanisad* 2.2.13): Både Gud og Hans skabninger er levende væsener, selv om Gud er det højeste. *Eko yo bahunam vidadhati kaman*: Forskellen på de to er, at Gud opretholder alle de andre levende væsener. Det er en kendsgerning. Vi opretholdes, og Gud er opretholderen. Vi beherskes – vi er ikke uafhængige – og Gud er herskeren. Men fordi de beherskede levende væsener er uadskillelige dele af Gud, er de i kvalitet ét med Gud.

Så Sri Caitanya Mahaprabhus filosofi er *acintya-bhedabheda*: de levende væsener er på samme tid ét med og forskellige fra Herren. Det levende væsen er ét i den forstand, at han er en uadskillelig del af Gud. Så hvis Gud var guld, ville det levende væsen også være guld. Det er enhed i kvalitet. Men Gud er stor, og vi er ganske små. På den måde er vi forskellige. Det er derfor, at Caitanya Mahaprabhu formulerede denne filosofi om *acintya-bhedabheda*: ufattelig samtidig enhed med og forskellighed fra Gud. Det er virkelig filosofi.

På platformen af denne filosofi kan alle komme sammen, hvis de er rimelige. Hvis de ufornuftigt fortsætter med at klamre sig til deres egne opdigtede filosofier, er det svært. Men det er en kendsgerning, at det levende væsen i al evighed er ét med og forskellig fra Gud. Find dette vers: *mamaivamso jiva-loke*.

Hari-sauri:

mamaivamso jiva-loke
jiva-bhutah sanatanah
manah sasthanindriyani
prakrti-sthani karsati

"De levende væsener i denne betingede verden er mine evige fragmentariske dele. På grund af deres betingede liv kæmper de meget hårdt med de seks sanser, der inkluderer sindet." [*Bg*. 15.7]

Srila Prabhupada: Så hvis det levende væsen i al evighed er en fragmentarisk del, hvordan kan han da blive ét med helheden?

Delen er aldrig lig med helheden. Det er en aksiomatisk sandhed. Det er en forkert ide at forsøge at blive ét med Gud. *Mayavadierne* forsøger at blive Gud, men det er umuligt. Lad dem forsøge at blive guddommelige. Guddommelig betyder "tjener af Gud". Det vil gøre dem fuldkomne. *Vaisnava*-filosofien lærer, at man kan forblive i sin naturlige position, men handle som en tjener af Gud. Det er fuldkomment. Men hvis tjeneren forsøger at blive herren, er det kunstigt.

I den åndelige verden virker det selvfølgelig ofte som om, at der ingen forskel er på herren og tjeneren. For eksempel ved Krishnas venner – kohyrdedrengene – ikke, at Krishna er Gud. De leger med Ham på lige fod. Når Krishna står som taberen i en leg, må Han tage Sin ven op på skulderen og bære ham. Vennerne ved ikke, hvem Gud er, og hvem der ikke er Gud. Så det er den avancerede åndelige forestilling. Forskellen er der selvfølgelig altid mellem Gud og de uadskillelige levende væsener, men ved indflydelsen fra Guds indre kraft dækkes forståelsen over. Vi kan opnå den position efter mange, mange liv med fromme aktiviteter. Det står der i *Srimad-Bhagavatam* [10.12.11]:

ittham satam brahma-sukhanubhutya
dasyam gatanam para-daivatena
mayasritanam nara-darakena
sakam vijahruh krta-punya-punjah

Kohyrdedrengene leger med Krishna. Og hvem er Krishna? Han er essensen af *brahma-sukha*, åndelig lykke. Han er *Param Brahman*, den Højeste Ånd. Så drengene leger med *Param Brahman*, selv om Han i et almindeligt menneskes øjne er et almindeligt barn. Hvordan har kohyrdedrengene fået positionen, hvor de kan lege med Krishna? *Krta-punya-punjah*: Efter mange, mange liv med fromme aktiviteter har de fået positionen til at lege med Krishna på lige fod.

Dette er ideen i ren hengiven tjeneste – at når man kommer til Goloka Vrindavana, Krishnas bolig, elsker man Krishna så meget, at man ikke vil skelne mellem den Højeste Herre og Hans underordnede. Indbyggerne i Krishnas bolig har en sådan ubøjelig kærlighed til Krishna. Sådan er livet i Vrindavana. Køerne, kalvene, træerne, blomsterne, vandet, de gamle mennesker, Krishnas forældre Nanda Maharaja og Yasodamayi – alle er de intenst knyttet til Krishna. Alles midtpunkt er Krishna. Alle elsker Krishna så meget, at de ikke ved, at Han er Guddommens Højeste Personlighed.

Nogle gange ser Vrindavanas indbyggere Krishnas fantastiske aktiviteter og tænker: "Krishna må være en halvgud, der er kommet her." De genkender aldrig Krishna som Guddommens Højeste Personlighed, eller hvis de gør det, får Krishna dem med det samme til at glemme det. Da Krishna manifesterede Sine lege på Jorden for omkring 5.000 år siden, blev Han udsat for mange farlige situationer – så mange dæmoner kom – og Moder Yasoda ville fremsige *mantraer* for at beskytte Krishna, mens hun tænkte: "Gid der ikke må ske Ham noget forfærdeligt." Krishnas familie og venner forstod aldrig, at Krishna er Gud. Så stærk var deres naturlige kærlighed. Derfor er livet i Vrindavana så fornemt. Som Caitanya Mahaprabhu lærte det, *aradhyo bhagavan vrajesa-tanayas tad-dhama vrndavanam*: For det første er Krishna-Vrajendra-nandana, Nanda Maharajas søn, *aradhya*, tilbedelsesværdig. Dernæst *tad-dhama vrndavanam*: Hans dhama eller bolig, Vrindavana, er lige så tilbedelsesværdig.

Disse kendsgerninger hører til et højere forståelsesniveau. Kun en hengiven kan forstå, at det ikke er nogen ophøjet ide at blive ét med Gud. I Vrindavana vil de hengivne være Guds far eller mor og herske over Gud med kærlighed. Denne kendsgerning kan *mayavadierne* eller *advaitavadierne* ikke forstå. Kun rene hengivne kan forstå disse ting. Hvad gavner det at blive ét med Gud?

Selv andre *vaisnava*-filosofier kan ikke forklare de højere forhold til Gud, sådan som Caitanya Mahaprabhu forklarede dem. Disse er *vatsalya-rasa* [forældreskab] og *madhurya-rasa* [ægteskabelig kærlighed]. Caitanya Mahaprabhu lærte specielt, at vores forhold til Krishna kan være i ægteskabelig kærlighed, *madhurya-rasa*.

(Fortsættes i næste nummer)

RELIGIØSE SYMBOLER UDEN RELIGIØSE SYMPTOMER

af Gaura-Nitai Dasa

Kristeligt Dagblad bragte følgende tekst af Gaura-Nitai Dasa som kronik den 27. december 2016.

”Hvad er det, du har i panden?” bliver jeg tit spurgt om, når jeg bevæger mig i det offentlige rum. ”Det er en *tilaka*,” svarer jeg. ”Den minder mig om, at kroppen er et tempel.” Den lille klat ler, jeg har i ansigtet, kommer fra Gangesfloden i Indien. Det er ikke bare en dekoration. Den har et specifikt formål: at påminde mig selv og informere andre om, hvordan jeg har valgt at leve mit liv.

Jeg lever til daglig som Hare Krishna-munk og bekender mig til den vediske kultur og filosofi. Vores filosofi er kort sagt, at vi ikke er disse fysiske kroppe, men evige sjæle, og at sjælens sande natur er at tjene Gud af uselvisk kærlighed. Det er vel i bund og grund, hvad al religion handler om. At elske og tjene Gud. Hvis man elsker Gud, er det en naturlig selvfølge, at man elsker alle levende væsener. Ligesom en person, der elsker Solen, også påskønner solstrålerne, som kommer fra Solen.

Hvis jeg påstår at elske en person, kan jeg bekendtgøre det til resten af verden. Jeg kan skære vores navne i barken på træer i parken, annoncere det på Facebook eller få vedkommendes navn tatoveret på min hud. Men kærlighed er ikke en overfladisk ting. At elske en person indebærer at opføre sig på en måde, som ens elskede påskønner.

Tag eksempelvis en mand og en kvinde i et parforhold. Vi kan kalde dem Hr. og Fru Jensen for at gøre det helt stereotypt. Fru Jensen har udtrykt, at hun gerne vil have, at Hr. Jensen giver besked, hvis han kommer sent hjem. Hr. Jensen synes imidlertid, at Fru Jensen er en anelse hysterisk. Han ved godt, at han burde ringe hjem, men alligevel gør han det ikke, selv om han godt ved, at det bliver sent. Udadtil bærer Hr. Jensen en vielsesring, og der er andre symboler, der angiveligt skulle påvise hans kærlighed, som f.eks. fotoet i hans tegnebog. Men er disse symboler i sig selv bevis på kærlighed? Kan vi virkelig tale om kærlighed, hvis der ikke bliver taget hensyn til Fru Jensens følelser? Hvis Hr. Jensen derimod demonstrerede sin kærlighed igennem sin opførsel side om side med, at han bar de ydre symboler, ville både Hr. og Fru Jensen velsagtens få mere ud af forholdet.

Ligesom vielsesringen i sig selv ikke er bevis på kærlighed, er religiøse symboler ikke nødvendigvis bevis på religiøsitet. Måske er det der, problemet opstår. Når religion kommer til at handle om andet, end at individet genetablerer sin forbindelse til Gud igennem hengiven tjeneste, bliver det blot endnu en falsk materiel identitet. ”Fordi jeg har ler i panden, og mit tøj er orange, betyder det, at jeg har ret, og du tager fejl. Derfor må jeg slå dig i hovedet med min bog!” Pludselig bliver religion til politik og imperialisme. Det har vi set rigtig mange eksempler på i menneskehedens historie. Så er det ikke overraskende, at nogle reagerer på religiøse symboler som en pollenallergiker på en blomstereng.

En anden pointe er, at traditionelle religiøse symboler kan også være ret nyttige. Tag f.eks. en hijab, tørklædet, der bæres af muslimske kvinder. Det fungerer som en naturlig dæmper af feminin skønhed, hvilket ikke er nogen dårlig idé. Jeg lever i en 24-årig mandekrop og har en vis indsigt i mandlig psykologi. Derudover praktiserer jeg cølibat. Jeg synes, det er fantastisk, når kvinder klæder sig anstændigt. Drenge er ofte vilde og uregerlige og lader sig nemt ophidse i jævnaldrende pigers selskab. Ikke, at kvinder skal tvinges til at gå med tørklæde, men hvorfor ikke påskønne det, hvis en kvinde frivilligt vælger at klæde sig på kysk vis.

Men hvad er egentlig et religiøst symbol? For at kunne definere det må vi først definere, hvad religion er. Etymologisk set kommer ordet 'religion' fra latin – '*religare*' – der betyder 'at forbinde'. Vi er alle forbundet til vores omverden på forskellige måder. Så det er egentlig ikke et spørgsmål om at være religiøs eller ej. Alle er religiøse. Spørgsmålet er, hvordan din religion kommer til udtryk. Hvad er det egentlig, du gør, der forbinder dig til verden omkring dig?

For nogle er sport en religion. For et par dage siden stod jeg ved Trianglen på en smuk sensommerdag og distribuerede bøger. Pludselig skyllede den ene bølge efter den anden af uniformerede fodboldfans ind over sceneriet. Det var åbenbart kampdag. Det lignede unægteligt en folkevandring med retning mod det hellige pilgrimssted, Idrætsparken. De sang højt i glorificering af deres tilbedelsesværdige idoler, og som i enhver religion med respekt for sig selv drak de og kastede om sig med deres hellige vand. Hvordan er det ikke religiøse symboler i det offentlige rum?

For nogle er det sport, for andre mode, politik, sladder, fitness, forskning. Det er alt sammen værktøjer, vi bruger til at danne os en identitet og fastslå vores relation til omverdenen. Så med andre ord er spørgsmålet ikke, om du er religiøs. Spørgsmålet er, hvordan du er religiøs, og hvad du får ud af det. I de vediske skrifter bliver den individuelle sjæl beskrevet som evigt lykkesøgende. Denne søgen efter lykke bliver forklaret som drivkraften bag alle vores handlinger. Vi hungrer efter lykke og kærlighed. Sørgeligt er det, at det tætteste, nogle mennesker kommer, er, når hjemmeholdet scorer til 2-1 i overtiden.

Så man kan spørge sig selv: Hvorfor søger vi lykke og tilfredsstillelse? Fordi vi ikke har det på nuværende tidspunkt. Hvis jeg lige har stillet min sult med et sundt, velsmagende og næringsrigt måltid, er der ingen grund til at spise yderligere. Hvis vi på samme måde oplever lykke og tilfredshed i hjertet, er der ingen grund til at lede efter det andetsteds. Ifølge *Bhagavad-gita*, et 5.000 år gammelt helligt skrift fra Indien, er en sådan lykke og tilfredshed ikke et symbol, men et symptom på religion, når det bliver praktiseret på autentisk vis.

Hvis du udsætter et simpelt stykke kul for den korrekte mængde tryk, vil det med tiden forvandles til en smuk diamant. På samme måde oplever udøveren af en ægte åndelig praksis en forvandling af sit hjerte og karakter. En sådan person er meget venlig mod alle, han gør ingen til sin fjende, han er sandfærdig, han arbejder for alles gavn, han er fredfyldt, fordi han ikke har nogen materielle ambitioner osv. Som det siges, kan man kende et træ på dets frugter. Hvis frugten er god, må træet også være godt. Hvis den praktiserende ikke udvikler ovenstående kvaliteter, kan det konkluderes, at vedkommendes praksis er mangelfuld.

Er der nogen grund til ikke at påskønne et individ, der på baggrund af sin livsanskuelse forsøger at kultivere ovenstående værdier? Er der nogen grund til at frygte en forøgelse af religiøse symboler i det offentlige rum, hvis nu det vidnede om, at de mennesker, der bar dem, sigtede efter at leve deres liv i harmonisk overensstemmelse med verden omkring dem? Lad os ikke blindt fordømme og se os vrede på dem, der er anderledes. Lad os hellere opmuntre til, at religiøse symboler bliver båret side om side med religiøse symptomer. Det burde kunne påskønnes af selv den stædigste ateist.

SRILA BHAKTISIDDHANTA SARASVATI THAKURA

Fremkomstdag onsdag den 15. februar 2017

Den følgende tekst er en forkortet version af Wikipedias opslag om Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakura [1].

Bhaktisiddhanta Sarasvati blev født som Bimala Prasada Datta den 6. februar 1874 i Puri, Orissa. Han var søn af Kedarnatha Datta eller Bhaktivinoda Thakura, der selv var en berømt bengalsk mester, filosof og lærer inden for *Gaudiya-vaisnava*-traditionen. Bimala Prasada fik både en vestlig og traditionel indisk uddannelse og befæstede gradvist sig selv som en førende intellektuel blandt *bhadralokaerne* (de vestligt uddannede og oftest hinduistiske bengalere i kolonitidens Calcutta), hvilket gav ham titlen Siddhanta Sarasvati ("højdepunktet af visdom"). På sin far og åndelige mesters instruktion tog Bimala Prasada initiering (*diksa*) i *Gaudiya-vaisnavismen* fra *vaisnava*-asketen Gaurakisora Dasa Babaji, der gav ham navnet Sri Varsabhanavi-devi-dayita Dasa ("tjener af Krishna, der er Radhas elskede"), og viede sit liv til en streng asketisk disciplin, recitation af Hare Krishna-*mantraet* og studier af den klassiske *vaisnava*-litteratur.

Efter sin fars død og et år senere sin *gurus* død accepterede Bimala Prasada i 1918 *sannyasa*-ordenen, hvorved han blev kendt som Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami. Samme år åbnede Bhaktisiddhanta Sarasvati sin organisations første center i Calcutta, hvor det senere blev kendt som *Gaudiya Matha*. Det udviklede sig til en dynamisk missionerende uddannelsesinstitution med 64 afdelinger over hele Indien og tre udenlandske centre (i Burma, England og Tyskland). *Gaudiya Matha* udbredte *Gaudiya-vaisnavismens* lære gennem daglige, ugentlige og månedlige blade og tidsskrifter, autoriserede *vaisnava*-bøger og offentlige programmer såvel som gennem nyskabelser som "teistiske udstillinger". På grund af sin intense og ligefremme tale og sin skriftlige stil var Bhaktisiddhanta Sarasvati kendt som "*acarya-kesari*" ("løve-*guruen*"). Han kæmpede imod *advaita*, den monistiske fortolkning, der af mange i Indien blev anset for at være den rigtige forståelse af Vedaerne, og arbejdede for at etablere den traditionelle personalistiske *krishna-bhakti* som Vedaernes fuldbyrdelse og højeste syntese. På samme tid rettede Bhaktisiddhanta Sarasvati igennem foredrag og på skrift sit skyts imod både *smarta-brahmanaernes* ritualistiske kastebevidsthed og de sensuelle sædvaner blandt talrige udløbere af *Gaudiya-vaisnavismen*, og kaldte dem *apasampradayaer*, afvigelser fra den oprindelige *Gaudiya-vaisnavisme*, der blev givet i 1500-tallet af Caitanya Mahaprabhu og Hans nære efterfølgere.

Missionen, der blev startet af Bhaktivinoda Thakura og videreudviklet af Bhaktisiddhanta Sarasvati, etablerede sig som den mest kraftfulde reformbevægelse inden for *vaisnavismen* i Bengalen i det 19. og begyndelsen af det 20. århundrede. *Gaudiya Matha* blev dog indviklet i interne stridigheder efter Bhaktisiddhanta Sarasvatis bortgang i 1937, og den fælles mission i Indien blev reelt splittet op. Den genvandt først sit momentum, da det Internationale Samfund for Krishnabevidsthed (ISKCON) blev grundlagt af Srila Bhaktisiddhantas discipel A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada i New York i 1966 og igen satte gang i udbredelsen af *Gaudiya-vaisnava*-læren over hele verden.

Fødsel og barndom

Bhaktisiddhanta Sarasvati blev født som Bimala Prasada i staten Orissa kl. 15.30 den 6. februar 1874 i byen Puri, der er berømt

for sit ældgamle tempel for Herren Jagannatha. Huset, hvor han fødtes, havde hans forældre lejet fra en forretningsmand fra Calcutta, Ramacandra Arhya, og lå nogle hundrede meter fra Jagannatha-templet på Grand Road, det traditionelle sted for den berømte *Rathayatra*-festival.

Bimala Prasada var det syvende af Kedarnatha Datta og Moder Bhagavati Devis fjorten børn. De var overbeviste *vaisnavaer* og tilhørte det bengalske *kayastha*-samfund. På den tid arbejdede Kedarnatha Datta som underretsdommer og var også tilsynsførende for Jagannatha-templet. Sin fritid brugte han på at studere sanskrit og læse i *Srimad-Bhagavatam* under ledelse af lokale *panditaer*. Han udforskede, oversatte og udgav *Gaudiya-vaisnava*-litteratur og skrev også sine egne bøger på bengalsk, sanskrit og engelsk.

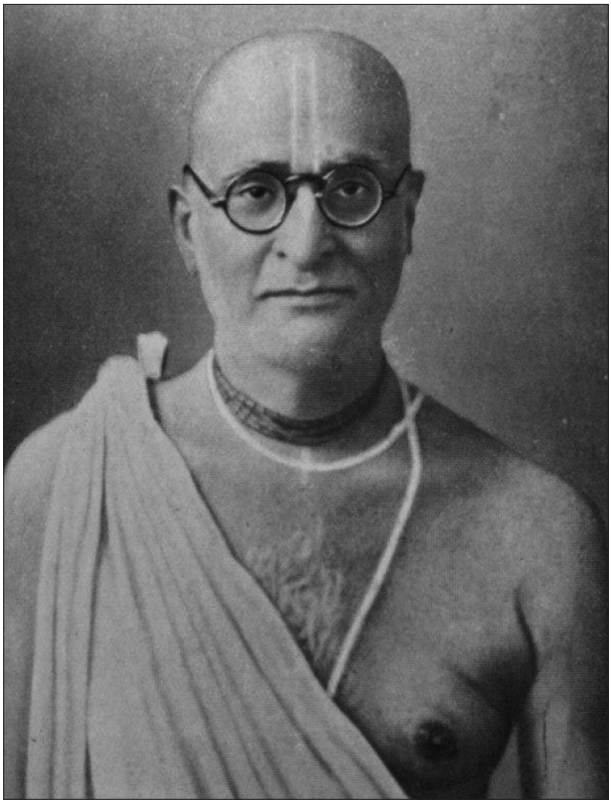

Bimala Prasadas fødsel faldt sammen med den voksende indflydelse fra *bhadraloka*-samfundet, en privilegeret klasse af bengaler, for de flestes vedkommende hinduer, der gjorde tjeneste i den engelske administration i stillinger, der krævede vestlig uddannelse og færdigheder i engelsk og andre sprog. Under indflydelse af Vestens og englændernes værdier inklusive disses nedladende holdning over for Indiens religiøse og kulturelle traditioner begyndte *bhadralokaerne* selv at stille spørgsmål ved og omvurdere grundprincipperne i deres egen religion og sædvaner. Forsøget på at rationalisere og modernisere hinduismen, så den var mere i overensstemmelse med det vestlige livssyn, gav ophav til den historiske periode, der kaldes den bengalske renæssance, under ledelse af prominente reformister som Rammohan Roy og Swami Vivekananda. Denne udvikling førte til en bred opfattelse i både Indien og Vesten af moderne hinduisme som det samme som *Advaita Vedanta*, der er en ide om det guddommelige som blottet for form og personlighed, og som blev hyldet af sine tilhængere som den "evige filosofi" og "religionernes moder". Som resultat blev andre retninger inden for hinduismen inklusive *bhakti* gradvist i den bengalske hindumiddelklasses sind henvist til det obskure og blev ofte set som en "reaktionær og forstenet rodebunke af tomme ritualer og afgudedyrkelse."[2,3]

På samme tid bidrog nationalistisk røre i Calcutta, den daværende hovedstad for det engelske imperium i Sydasien, social ustabilitet i Bengalen og indflydelsen fra kristne og viktorianske følelser til en ide om den ellers hidtil populære tilbedelse af Radha-Krishna og Caitanya Mahaprabhu som irrelevant og amoralsk. Den voksende offentlige afvisning af *Gaudiya-vaisnavismen* blev forstærket af de fleste *Gaudiya-vaisnavaers* lavere sociale status såvel som de erotiske og tantriske

sædvaner blandt *sahajiyaerne*, der hævdede at være tæt beslægtet med *Gaudiya*-skolen. Disse negative opfattelser førte til en stor tilbagegang for *vaisnava*-kulturen og pilgrimssteder i Bengalen såsom Navadvipa, Herren Caitanyas fødested.

For at modvirke forfaldet af *vaisnavismen* i Bengalen og udbredelsen af ikke-dualismen blandt *bhadralokaerne* dannede tidens intellektuelle blandt *vaisnavaerne* en ny religiøs retning under ledelse Sisir Kumar Ghosh (1840–1911) og hans brødre. I 1868 startede Ghosh-brødrene *vaisnava*-avisen *Amrita Bazar Patrika*, der blev et af de mest populære engelske medier i Indien og "holdt *vaisnavismen* i live blandt middelklassen."[4,5]

Bimala Prasadas far, Kedarnatha Datta, var også et fremtrædende medlem af denne kreds inden for *Gaudiya-vaisnava*-intelligentsiaen og spillede en afgørende rolle i deres forsøg på at genoplive *vaisnavismen*. Hans litterære og åndelige præstationer gav ham senere ærestitlen Bhaktivinoda.

Efter at være blevet udstationeret i 1869 i Puri som underretsdommer følte Kedarnatha Datta behov for hjælp i sit forsøg på at udbrede *Gaudiya-vaisnavismen* både inden for og uden for Indien. Efter sigende talte Deiteten af Herren Jagannatha personligt en nat til Kedarnatha i en drøm: "Jeg førte dig ikke til Puri for at ordne juridiske anliggender, men for at etablere *vaisnava-siddhantaen*." Kedarnatha svarede: "Din lære et blevet voldsomt undertrykt, og det er ikke i min magt at genrejse den. Det meste af mit liv er gået, og jeg har andre ting at gøre, så send venligst en eller anden fra Din personlige stab, så jeg kan starte denne bevægelse." Jagannatha bad da Kedarnatha om at bede om en hjælper til Deiteten af gudinden Bimala Devi, der tilbedes i Jagannathatemplet. Da hans hustru fødte endnu en søn, kædede Kedarnatha dette sammen med den guddommelige drøm og gav sin søn navnet Bimala Prasada ("Bimala Devis nåde"). Den samme beretning nævner, at ved hans fødsel var barnets navlestreng viklet rundt om hans krop ligesom en hellig *brahmana*-tråd (*upavita*) og efterlod et vedvarende mærke på huden som en forudsigelse om hans fremtidige rolle som en religiøs leder.

Uddannelse

Den unge Bimala Prasada, der ofte kærligt blev kaldt Bimala, Bimu eller Binu, indledte sin formelle uddannelse i en engelsk skole i Ranaghat. I 1881 blev han flyttet til *The Oriental Seminary* i Calcutta, og i 1883, da Kedarnatha blev udstationeret som overretsdommer i Serampore ved Hooghly, blev Bimala Prasada optaget i den lokale skole. Ni år gammel havde han lært *Bhagavad-gitas* 700 sanskritvers udenad. Lige fra sin barndom udviste Bimala Prasada en sans for streng moralsk opførsel, en skarp intelligens og en fotografisk hukommelse. Han fik ry for at kunne huske passager fra en bog efter kun at have læst den én gang og lærte hurtigt nok til at kunne forfatte sine egne digte på sanskrit. Hans levnedskildnere bemærkede, at selv på sine sidste dage kunne Bhaktisiddhanta Sarasvati huske passager ordret fra bøger, han havde læst i sin barndom, hvilket gav ham tilnavnet "det omvandrende leksikon".

Tidligt i 1880erne initierede Kedarnatha Datta ham i *harinama-japa*, recitationen af Hare Krishna-*mantraet* på en perlekæde.

In 1885 grundlagde Kedarnatha Datta *Vishva Vaishnava Raj Sabha* ("det Kongelige Verdensselskab af *Vaisnavaer*"). Selskabet, der bestod af ledende bengalske *vaisnavaer*, stimulerede Bimalas intellektuelle og åndelige vækst og inspirerede ham til at gå i gang med et dybtgående studium af både klassiske og moderne *vaisnava*-tekster. Bimalas interesse i *vaisnava*-filosofien fik yderligere næring af *The Vaishnava Depository*, et bibliotek og en trykpresse, der blev startet af Bhaktivinoda Thakura i hans eget hjem for systematisk at kunne præsentere *Gaudiya-vaisnavismen*. I 1886 begyndte Bhaktivinoda at udgive et månedligt magasin på bengalsk, *Sajjana-tosani* ("Kilden til glæde for de hengivne"), hvor

han udgav det, han selv skrev om *Gaudiya-vaisnavismens* filosofi og historie sammen med boganmeldelser, digte og romaner. Den tolvårige Bimala Prasada hjalp sin far som korrekturlæser, hvilket gjorde ham fortrolig med bogtrykkerkunsten såvel som med de intellektuelle diskussioner blandt *bhadralokaerne.*

I 1887 begyndte Bimala Prasada at gå i *The Calcutta Metropolitan Institution*, der gav en omfattende moderne uddannelse til unge *bhadralokaer*. Samtidig med at han læste de obligatoriske fag, syslede han med studier i sanskrit, matematik og *jyotisa* (traditionel indisk astronomi). Hans kyndighed inden for sidstnævnte blev hurtigt anerkendt af hans lærere, der gav ham ærestitlen"Siddhanta Sarasvati", som han tog til sig som sit forfatternavn fra da af. Derefter blev Bimala optaget på *Sanskrit College*, en af Calcuttas bedste skoler for klassisk vedisk undervisning, hvor han føjede indisk filosofi og oldtidshistorie til listen over sine studier.

Undervisning

I 1895 afbrød Siddhanta Sarasvati sine studier på *Sanskrit College* på grund af en uenighed om nogle astronomiske beregninger med rektoren, Mahesh Chandra Nyayratna. Kongen af Tripura, Bir Chandra Manikya, der var en god ven af hans far, tilbød Sarasvati en position som sekretær og historiker ved det kongelige hof, hvilket gav ham økonomisk uafhængighed til at fortsætte sine studier på egen hånd. I det kongelige bibliotek fordybede han sig i både indiske og vestlige bøger om historie, filosofi og religion og startede sin egen astronomiskole i Calcutta. Efter kongens død i 1896 bad hans arving, Radha Kishore Manikya, ham om at undervise paladsets prinser og tilbød ham pension med fuld løn, hvilket Siddhanta Sarasvati accepterede indtil 1908.

Selv om han var udrustet med en fremragende moderne såvel som traditionel uddannelse og en misundelsesværdig social status blandt de intellektuelle og politiske eliter i Calcutta og Tripura sammen med de faciliteter, dette førte med sig, begyndte Siddhanta Sarasvati at stille spørgsmål ved sine valg i livet på et tidspunkt, som mange ville anse for at være højdepunktet af succes. Hans selvransagelse fik ham til at ønske at opgive trygheden i sin *bhadraloka*-livsstil og søge efter en asketisk åndelig lærer. På Bhaktivinodas styring henvendte han sig til Gaurakisora Dasa Babaji, der ofte besøgte Bhaktivinodas hjem og var berømt for sin askese og *bhakti*. I januar 1901 accepterede Siddhanta Sarasvati ham som sin *guru*, der gav ham et nyt navn, Sri Varsabhanavi-devidayita Dasa ("Tjener af Krishna, der er Radhas elskede").

Mødet med og initieringen fra Gaurakisora Dasa Babaji, der var analfabet, men alligevel en højt respekteret personlighed, forvandlede Siddhanta Sarasvati. Da Bhaktisiddhanta Sarasvati senere reflekterede over sit møde med sin *guru*, mindedes han:

"Det var skæbnens gunst, at jeg var i stand til fuldt ud at forstå sproget og den praktiske side ved hengivenhed, efter at jeg havde mødt min praktiserende mester [Gaura Kisora Das Babaji] ... Ingen uddannelse kunne have forberedt mig på det gode held, som det var at forstå min mesters mentalitet … Før jeg mødte ham, var det mit indtryk, at det, der blev skrevet om i den hengivne skole, ikke til fulde kunne virkeliggøres i et praktisk liv i denne verden. Mit studium af min mester og derpå studiet af bøgerne sammen med Thakura Bhaktivinodas forklaringer gav mig rig mulighed for at gøre fremskridt imod et ægte åndeligt liv. Før jeg mødte min mester, havde jeg ikke skrevet noget om virkelig religion. Op til den tid var min ide om religion begrænset til bøger og et strengt etisk liv, men den slags liv blev oplevet som ufuldkomment, medmindre jeg kom i berøring med den praktiske side af tingene."[6]

Efter at være blevet initieret tog Siddhanta Sarasvati på en pilgrimstur til Indiens hellige steder. Han opholdt sig først i et år i Jagannatha Puri, og i 1904 rejste han til Sydindien, hvor

han undersøgte forskellige retninger inden for hinduismen, i særdeleshed de gamle og meget aktive Sri og Madhva *vaisnava-sampradayaer*. Han slog sig til sidst ned i Mayapura 130 km nord for Calcutta, hvor Srila Bhaktivinoda havde købt et stykke jord på det sted, hvor Caitanya Mahaprabhu ifølge hans undersøgelser var født i 1486. På det tidspunkt føjede Bhaktivinoda titlen "Bhakti" til Siddhanta Sarasvatis navn i anerkendelse af hans kendskab til *vaisnava*-traditionerne.

Fra 1905 begyndte Bhaktisiddhanta Sarasvati at give offentlige foredrag om Caitanya Mahaprabhus filosofi og lære og tiltrak en tilhængerskare blandt uddannede unge bengalere, af hvilke nogle blev hans elever. Imens han hjalp Bhaktivinoda Thakura med at udvikle hans projekt i Mayapura, aflagde Bhaktisiddhanta et løfte om at recitere en milliard navne på Krishna med Hare Krishna-*mantraet*, hvilket tog ham næsten ti år at fuldføre.

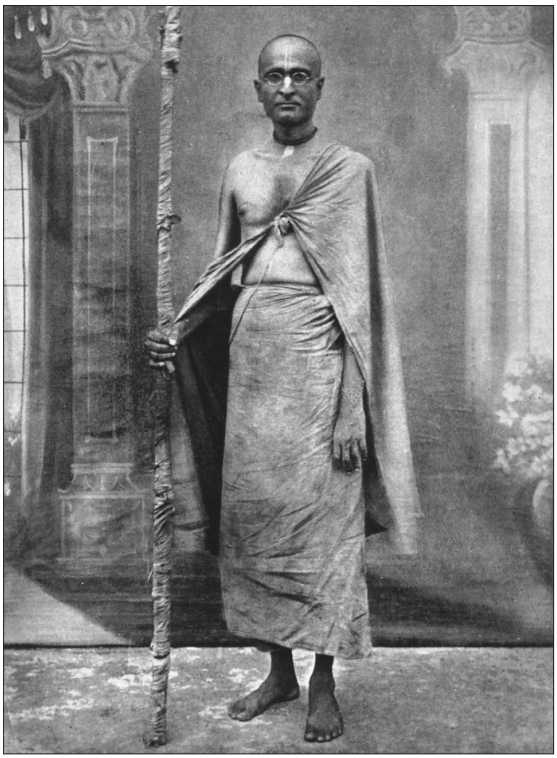

Brahmanaer og vaisnavaer

Uden på nogen måde at føle sig "lav" på grund af sin fødsel i en såkaldt lavere *kayastha*-familie blev Bhaktisiddhanta alligevel hurtigt konfronteret med modstand fra Navadvipas ortodokse *brahmanaer*, der hævdede, at fødsel i en brahminsk familie var nødvendig for at kunne tilbede Deiteter af Visnu. Et afgørende øjeblik i denne gærende konfrontation fandt sted den 8. september 1911, da Bhaktisiddhanta var inviteret til en konference i Balighai, Midnapore, hvor *vaisnavaer* fra Bengalen og andre steder mødtes for at diskutere *brahmanaernes* og *vaisnavaernes* kvalifikationer. Debatten samlede sig om to spørgsmål: hvorvidt de, der ikke var født som *brahmanaer*, men initieret som *vaisnavaer*, var kvalificerede til at tilbede en *salagrama-sila* (en hellig sten, der er en Deitet af Visnu, Krishna eller andre guddomme), og om de kunne give initiering i *vaisnava*-traditionens hellige *mantraer*.

Bhaktisiddhanta Sarasvati accepterede invitationen og præsenterede en tekst, *Brahmana o Vaisnava* (*Brahmana* og *vaisnava*). Efter at have prist den vigtige position, som *brahmanaer* har som kulturbærere af åndelig og ritualistisk viden, gik Bhaktisiddhanta videre og fastslog gennem referenser til skrifterne, at *vaisnavaer* fortjener endnu mere respekt på grund af deres hengivne tjeneste. Han beskrev *varnasrama*-systemet og dets ledsagende renhedsritualer som gode for den enkelte person, men også som for nærværende plaget af misforståede sædvaner.

Debatten i Balighai endte som en triumf for Bhaktisiddhanta Sarasvati, der blev hyldet af tusinder af mennesker. Ikke desto mindre såede den mellem Navadvipas *brahmanaer* og *Gaudiya Matha* et frø af bitter rivaliseren, der varede ved i hele Srila Bhaktisiddhantas liv og tilmed truede ham på livet ved nogle lejligheder.

Bogudgivelser

I 1913 startede Bhaktisiddhanta Sarasvati en trykpresse i Calcutta og kaldte den *bhagavat-yantra* ("Guds maskine"). Her begyndte han at udgive *vaisnava*-bøger på bengalsk såsom *Caitanya-caritamrita* af Krishnadasa Kaviraja sammen med sine egne kommentarer til bøgerne. Dette var typisk for Srila Bhaktisiddhantas ide om ikke at lade nogen moderne mulighed være uudnyttet i sin udbredelse af *Gaudiya-vaisnavismen*. Hans nye fokus på udgivelse og udbredelse af åndelig litteratur var også en instruktion, han havde fået fra sin far i et personligt brev i 1910.

Efter sin fars bortgang den 23. juni 1914 flyttede Bhaktisiddhanta Sarasvati sin trykpresse fra Calcutta til Mayapur og videre til nærliggende Krishnanagar i Nadia-distriktet. Derfra fortsatte han med at udgive Srila Bhaktivinodas *Sajjana-tosani* og færdiggjorde udgivelsen af *Caitanya-caritamrita*. Kort efter døde hans *guru*, Gaurakisora Dasa Babaji, også.

Med både Bhaktivinoda Thakuras og Gaurakisora Dasa Babajis død stod Bhaktisiddhanta Sarasvati alene tilbage med ansvaret for deres mission og genrejsningen af Caitanyas tradition. Efter at have overvejet, hvordan missionen bedst kunne videreføres, besluttede han sig for at blive den første *sannyasi* i nyere tid inden for *Gaudiya-vaisnavismen*. Siden der ikke var nogen anden *Gaudiya-vaisnava sannyasi*, som kunne initiere ham, satte han sig den 27. marts 1918 foran et billede af Gaurakisora Dasa Babaji og tildelte sig selv *sannyasa*-ordenen. Fra den dag klædte han sig og levede som en *vaisnava-sannyasi* med navnet Bhaktisiddhanta Sarasvati Goswami.

I december 1918 åbnede Srila Bhaktisiddhanta sit første center, som han kaldte *Calcutta Bhaktivinoda Asana* på adressen 1, Ultadinghee Junction Road i det nordlige Calcutta. Navnet blev ændret i 1920 til *Sri Gaudiya Matha*. *Bhaktivinoda Asana* gav sine elever logi, træning i selvdisciplin og stærk åndelig praksis såvel som en dybtgående uddannelse i forskellige *vaisnava*-tekster som *Srimad-Bhagavatam* og *Vaisnava Vedanta*. Det blev en model for 64 *Gaudiya Matha*-centre i Indien plus tre andre i London, Berlin og Rangoon, som Bhaktisiddhanta Sarasvati alle etablerede i løbet af sit liv.

Gaudiya Matha fik hurtigt ry for at være en bramfri og åbenhjertig stemme, når det kom til religiøse, filosofiske og sociale anliggender, igennem sin brede vifte af tidsskrifter, der henvendte sig til uddannede publikummer på engelsk, bengalsk, assamesisk, oriya og hindi. Disse tidsskrifter inkluderede et dagblad på bengalsk (*Nadiya Prakash*), ugemagasinet *Gaudiya,* et månedligt magasin på engelsk (*The Harmonist*) og et månedsmagasin på sanskrit (*Shri Sajjana-toshani*). *Gaudiya Mathas* intellektuelle og filosofiske tiltrækning var specielt åbenlys i byerne, hvor velhavende tilhængere begyndte at bidrage gavmildt til opførelsen af nye templer og stort anlagte offentlige programmer.

Gaudiya Mathas centrale ledelse bestod hovedsageligt af veluddannede bengalere og 18 *sannyasier,* der blev sendt ud for at starte bevægelsen i nye steder i Indien og senere i Europa. De efterhånden mange *asrama*-beboere bestod imidlertid af et bredt udsnit af det indiske samfund med disciple fra både uddannede bymiljøer og fra simple landsbybaggrunde. Husholderdisciple og sympatisører støttede templerne med penge, mad og frivillig arbejdskraft. *Gaudiya Matha*-centrene lagde stor vægt på deres beboeres personlige discipliner inklusive obligatoriske askeseløfter og daglig praktisering af hengiven tjeneste, *japa*-recitation af Hare Krishna, offentlig sang af Krishnas navne, faste studier af filosofien, tilbedelse i templerne og deltagelse i forelæsninger og seminarer.

Bhaktisiddhanta arvede ideen om at sprede Caitanya Mahaprabhus lære til Vesten fra sin far, Srila Bhaktivinoda Thakura. Hans mor udtrykte det samme i sit sidste ønske til ham før sin død i 1920. Derfor begyndte Bhaktisiddhanta fra begyndelsen af 1920erne at planlægge sin mission i Europa.

I 1927 introducerede han et tidsskrift på engelsk og bad engelske embedsmænd om at støtte sin bevægelse, hvilket de gradvist gjorde. Det kulminerede den 15. januar 1935 med et besøg af Bengalens guvernør, John Anderson, til Bhaktisiddhantas hovedkvarter i Mayapur. (se forsidebilledet) Efter en lang og omhyggelig forberedelse ankom tre af Bhaktisiddhantas ældre disciple den 23. juli 1933 til London. Et center blev startet i London den 24. april 1934 og nogle måneder senere åbnede de også et i Berlin. Den 18. september 1935 modtog *Gaudiya Matha* i Calcutta to nye tyske *vaisnavaer*, Ernst Georg Schulze og Baron H.E. von Queth, der kom tilbage til Indien sammen med Swami Bon.

På trods af en stor økonomisk satsning og hårdt arbejde begrænsede succesen for The Gaudiya Mission i Vesten sig dog til nogle få personer, der blev interesseret i seriøst at praktisere *vaisnavisme*. Vigtigheden af det vestlige forehavende var ikke desto mindre hovedtemaet i Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras sidste offentlige tale til tusinder af hans disciple og tilhængere i Campahati, Bengalen, i 1936. I sin tale gentog Bhaktisiddhanta den bydende nødvendighed og vigtighed af at præsentere Caitanyas lære i Vesten på trods af alle kulturelle, sociale og økonomiske vanskeligheder. Han konkluderede: "Jeg har en forudsigelse. Uanset hvor lange udsigter i fremtiden det har, vil én af mine disciple krydse havet og komme tilbage med hele verden."[7]

Den 3. december 1936 svarede Bhaktisiddhanta på et brev fra sin discipel Abhay Caranaravinda De, der havde spurgt, hvordan han bedst kunne tjene sin *gurus* mission:

"Jeg har fuld tillid til, at du kan forklare vores tanker og argumenter på engelsk til folk, der ikke er fortrolige med andre medlemmers sprog. Dette vil være meget godt for dig såvel som for dit publikum. Jeg har ethvert håb om, at du kan udvikle dig til at blive en meget dygtig engelsk prædikant, hvis du tjener missionen ved at indskærpe de nye ideer for folk generelt og specielt den moderne tids og religioners filosoffer."[8]

Kort derefter døde Bhaktisiddhanta Sarasvati den 1. januar 1937 i en alder af 62 år. Men Abhay Caranaravinda De, der senere blev kendt som A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada, opfyldte fra 1965 til 1977 Srila Bhaktisiddhantas profeti ved at sprede Krishna-bevidsthed over hele verden og også bringe hele verden tilbage til Mayapura.

1 Kilde: https://en.wikipedia.org/wiki/Bhaktisiddhanta_Sarasvati.

2 Sardella, Ferdinando; Sain, Ruby, eds. (2013), The sociology of religion in India: Past, present and future, New Delhi, IN: Abhijeet Publications, ISBN 978-93-5074-047-7, retrieved 16 January 2014.Side 415.

3 Ward, Keith (1998), Religion and human nature (Reprinted ed.), Oxford, UK: Oxford University Press, ISBN 0-19-826965-X, retrieved 2 February 2014. Side 10.

4 Samme som 2, side 416.

5 Dasa, Shukavak N. (1999), Hindu Encounter with Modernity: Kedarnath Datta Bhaktivinoda, Vaisnava Theologian (revised, illustrated ed.), Los Angeles, CA: Sanskrit Religions Institute, ISBN 1-889756-30-X, retrieved 31 January 2014. Side 97.

6 Sardella, Ferdinando (2013b), Modern Hindu Personalism: The History, Life, and Thought of Bhaktisiddhanta Sarasvati (reprint ed.), New York, NY: Oxford University Press, ISBN 978-0199865901, retrieved 6 February 2014. Side 75.

7 Swami, Bhakti Vikasa (2009b), Sri Bhaktisiddhanta Vaibhava: The grandeur and glory of Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati ?hakura, 2 (in three volumes ed.), Surat, IN: Bhakti Vikas Trust, ISBN 978-81-908292-0-5, retrieved 15 January 2014. Side 392-392.

8 Goswami, Tamal Krishna; Schweig, Graham M. (concluding chapters) (2012), A living theology of Krishna Bhakti: The essential teachings of A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada, New York, NY: Oxford University Press, ISBN 978-0-19-979663-2, retrieved 15 January 2014. Side 112.

ADVAITA ACARYAS OG NITYANANDA PRABHUS FREMKOMSTDAGE

af Lalitanatha Dasa

Den 3. februar er det Advaita Acaryas fremkomstdag og fem dage senere er det Herren Nityanandas. Begge er to af årets store dage og fejres bl.a. med programmer i templet i København (se side 23). Her følger en kort beskrivelse af Dem begge.

Advaita Acarya

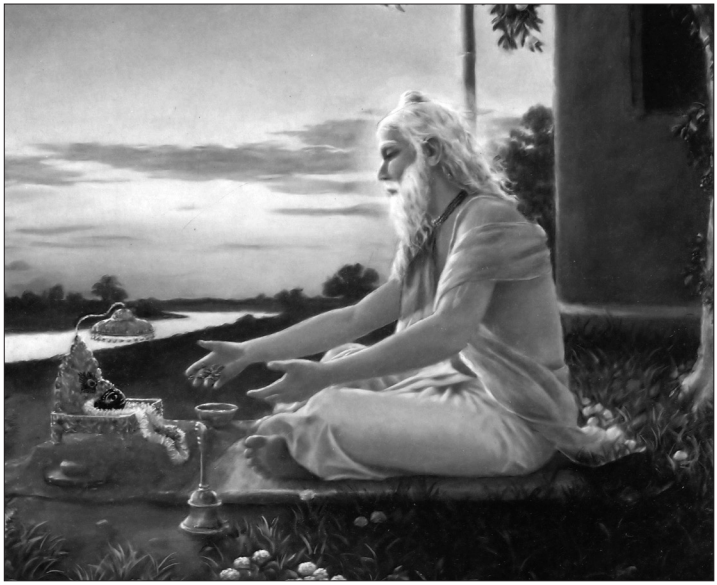

Advaita Acarya spiller en væsentlig rolle i Caitanya Mahaprabhus *Gaudiya-vaisnava*-tradition. Ligesom Caitanya Mahaprabhu er Guddommens Højeste Personlighed, Sri Krishna Selv, og Nityananda Prabhu er en inkarnation af Balarama, er Advaita Acarya også Guddommens Personlighed, en inkarnation af Mahavisnu kombineret med Sadasiva, Herren Sivas evige form. Han fødtes mange år før Caitanya og beredte på en måde verden på Hans komme.

Advaita Acarya fødtes i 1434 som søn af Kuvera Pandita og hans hustru Labhadevi, der havde seks sønner og en datter, før Advaita blev født. Han blev givet navnet Kamalaksa (den lotusøjede) såvel som Advaita. Allerede fra barn af manifesterede Han Sine kvaliteter som en stor *vaisnava* og helgen, og der er mange fortællinger om Ham fra den tid. Bl.a. omvendte Han en konge, der var en tilbeder af Durga, til en *vaisnava*, og kongen gjorde sit land til et *vaisnava*-rige på Advaitas foranledning.

Da Han endnu var en halvvoksen dreng, døde Hans gamle forældre. Efter at have sørget over dem og ordnet deres begravelsesceremonier forlod Han Sit fædrenehjem i Sri-Hatta, der nu ligger i Bangladesh, og drog på mange års pilgrimsvandring over hele Indien. Her mødte han Madhavendra Puri, første gang i Udupi og senere i Vrindavana, hvor De tilbragte megen tid sammen. Sammen vandrede de til Santipura i Bengalen, hvor Madhavendra Puri instruerede Advaita Acarya i Krishnas hellige navn og lærte Ham, at det hellige navn er den eneste vej i Kali-yuga. Han initierede Ham også og rådede Ham til at gifte Sig. Derfor giftede Advaita Acarya Sig med Sita Thakurani og hendes søster Sridevi, da Han var 50 år gammel.

I Santipura mødte Advaita også Haridasa Thakura, og sammen indledte de to store *vaisnavaer* et *yajna* i recitation af Krishnas hellige navn for at få Krishna til at nedstige og udfri Kali-yugas faldne sjæle. Dette var den direkte foranledning til Caitanya Mahaprabhus nedstigen. Advaita Acarya var 52 år

gammel, da Caitanya Mahaprabhu blev født, og derfor ser man Ham altid afbilledet som en ældre herre.

I 48 år tog Advaita Acarya del i Caitanya Mahaprabhus aktiviteter, hvorefter Han skrev et lille digt, hvor Han fortalte Caitanya, at nu var der ris nok på markedspladsen. Caitanya Mahaprabhu forstod på det underfundige digt, at Hans mission var overstået, for alle havde nu fået *Krishna-prema* i overmål, og Han behøvede ikke længere være synlig i denne verden. Kort tid efter forsvandt Han.

Advaita Acarya blev på jorden endnu 25 år efter Caitanya Mahaprabhus tid og også længe efter, at Nityananda Prabhu var forsvundet. Så blev adskillelsen for meget for Advaita. Han sammenkaldte Sine tre sønner Acyutananda, Gopala og Krishnadasa og sendte også bud efter Viracandra Prabhu og Gauridasa Pandita såvel som Sine førende disciple Yadunandana Acarya, Syamadasa og Kamadeva. Under en *kirtana* i en tilstand af guddommelig henrykkelse gik Advaita pludselig ind i Deitetsrummet og blev aldrig set igen. Året var 1559, og stedet var Santipura.

Herren Nityananda Prabhu

Da Krishna kom som Sri Caitanya Mahaprabhu for 500 år siden, inkarnerede Hans bror Balarama Sig samtidigt som Nityananda Prabhu for at bistå Caitanya i Hans mission. Han fødtes i Ekacakra som søn af Hadai Pandita og Padmavati Devi. Han var en halv snes år ældre end Caitanya Mahaprabhu. Han forlod Sit hjem i 12-14 års alderen og vandrede i mange år rundt over hele Indien til alle hellige pilgrimssteder. Da Caitanya Mahaprabhu startede Sin *sankirtana*-bevægelse i Navadvipa, rejste Nityananda dertil og blev fra da af Caitanyas nærmeste ledsager. Da Caitanya tog *sannyasa*, fulgte Nityananda med Ham til Jagannatha Puri, men da Caitanya rejste til Sydindien, nægtede Han at tage Nityananda med. I stedet sendte Han Ham til Bengalen med ordre om at prædike og gøre alle bengalere Krishna-bevidste. Nityananda er derfor stadig meget berømt i Bengalen. Han spredte Caitanyas bevægelse til selv de laveste i samfundet som alle Bengalens tyve og røvere for ikke at tale om alle andre.

Nityananda kaldes også *avadhuta*, hvilket betyder en hengiven, der handler transcendentalt på tværs af alle verdslige regler og principper. Hans handlinger var tit ubegribelige undtagen for de mest avancerede hengivne.

Nityananda Prabhu havde to hustruer, Jahnava og Vasudha. Sidstnævnte fødte to børn, sønnen Virabhadra og datteren Gangadevi. Han forlod verden en del år efter Caitanya Mahaprabhus bortgang i 1534, men det præcise årstal kendes ikke.

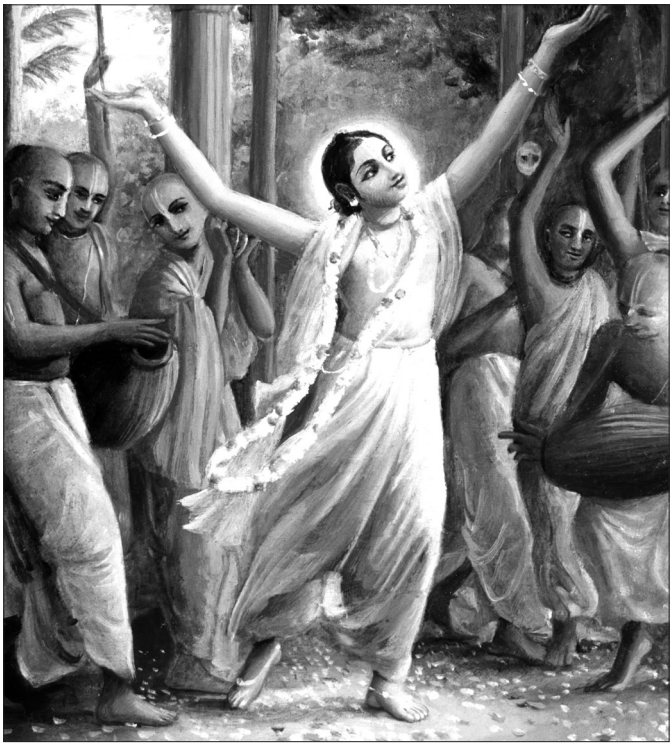

DEN INDUSTRIELLE REVOLUTION OG LANDBRUGSSAMFUNDET

af Madhana Gopala Dasa

Den moderne livsstil og Krishnas system

De sidste ca. 200 år har vores verden gradvist ændret sig og gået fra at være et landbrugsbaseret til et industrielt samfund. Dette har haft store konsekvenser på mange forskellige niveauer og har ikke forbedret vores tilværelse, men tværtimod gjort tingene værre og skabt en hel række nye problemer.

Der eksisterer ikke desto mindre en generel opfattelse af, at vi har gjort og fortsætter med at gøre fremskridt. Der er en bevidst propaganda om, at i gamle dage måtte man arbejde langt hårdere og længere end i dag. Derfor levede man ikke ret længe, og folk var generelt mere syge og led mere end i vore dage.

Man kan for det første stille spørgsmålet, om man egentlig arbejder mindre i dag? Jeg tror faktisk, man arbejder mere, end man gjorde før i tiden. Vi må prøve at forstå, at når Prabhupada siger: "*Live simple and save time for chanting Hare Krishna,*" må det vel betyde, at man har mere fritid i et landbrugssamfund. Prabhupada siger også om vores moderne samfund: "*It is an overdevelopment of the mode of passion.*" Jo mere vi stræber efter at nyde vores sanser, jo hårdere bliver vi også nødt til at arbejde for at opretholde vores levestandard.

Levestandarden i hele verden er forresten ikke særlig høj, fordi vi her i Vesten lever på bekostning af resten af verdens lidelse. Dette kan ikke fortsætte ret længe. Selvfølgelig nyder vi en høj levestandard her i Vesten, fordi vi har udført fromme handlinger i fortiden, men da vi generelt set nu er blevet mere eller mindre gudløse, vil vores gode *karma* snart løbe tør. Vi forbruger af kapitalen, ligesom når man tager på ferie sydpå, men efter et stykke tid må vi vende hjem igen og fortsætte med arbejdet. Eventyret varer ikke evigt. Snart brister sæbeboblen.

En simpel livsstil vil sige at skaffe sine nødvendigheder mere og mere uden at bruge penge og heller ikke være så afhængig af den moderne teknologi. Jo mere vi er afhængige af andres tjenester, som vi betaler for, jo mere hjælpeløse bliver vi også. Teknologien kan bruges, men hvis vi bliver for afhængige af maskiner, bliver vi samtidig afhængige af andres tjenester for at reparere dem, købe og vedligeholde dem osv. De stjæler faktisk også arbejdet fra mennesker (og dyr). Én af årsagerne til arbejdsløshed er, at alt bliver gjort med maskiner. Og hvis vi ikke er engageret i meningsfyldt arbejde, vil vi bruge tiden på alt muligt nonsens som TV, alkohol, biografer, sex osv. osv.

Lykken kommer indefra, men fordi vi har glemt det, leder vi efter den i materielle objekter, og derfor er vi tvunget til at arbejde hårdt. Hvis vi dog er tilfredse med et enkelt liv, hvor vi kun arbejder for at holde krop og sjæl sammen, kan vi spare os meget unødvendigt arbejde. Vi behøver ikke store skyskrapere, men kan fint leve i små hjemmelavede hytter uden problemer. Hvad er det, vi har brug for? Stort set mad, husly og tøj og selvfølgelig et socialt liv med andre mennesker. I et normalt samfund i harmoni med Krishnas sociale og åndelige struktur bliver alle vores behov, både materielle og åndelige, tilfredsstillet.

I dag her i Vesten er familieliv og ægteskab blot en myte. Vi ved det godt selv, men hvad kan vi gøre? I et landbrugssamfund bliver familien en enhed ikke kun til forbrug, men også til produktion, og familiens sociale liv er naturligt, fordi man bliver nødt til at arbejde sammen for at klare sig. Børn er utroligt vigtige på en familiegård, fordi de bliver arbejdsdygtige allerede i 5-års alderen. De elsker at hjælpe til i den alder.

I dag er børn ikke andet end en dyr hobby, fordi de bare er en udgift. Derfor tænker man sig grundigt om, før man vælger at få børn. Først og fremmest har man ikke tid til selv at tage sig af dem, og det gælder nu for resten også for

gamle mennesker. Både gamle og børn bliver gemt af vejen i forskellige institutioner, hvor de egentlig bare bliver parkeret, men de gør ingen nytte. Det er først, når de er blevet godt voksne og er flyttet hjemmefra, at de begynder at blive økonomisk produktive, men så tager de sig ikke af deres forældre i disses alderdom. I Krishnas samfundsmodel, der også kaldes *varnasrama-dharma*, har alle en vigtig og nyttig funktion og rolle at udfylde hele livet igennem.

Vi kan sige, at når målet med livet er åndelig selvrealisering, bliver ens livsstil automatisk enkel og i harmoni med både naturen og vores medmennesker. Men hvis vi gør vores selviske sansenydelse til livets formål, manifesterer det sig i et upersonligt og egoistisk samfund, som vi ser det i dag. Det handler da bare om at producere mest muligt og helst så hurtigt og billigt så muligt, så de, der tjener tykt på det, kan nyde livet. Folk ved dog ikke, at Krishna er den højeste nyder, og vi er hans evige tjenere. (Fortsættes i næste nummer)

RIG ELLER FATTIG

Af Dandaniti Devi Das

Hvem er rig? Nogle siger, at Bill Gates er verdens rigeste mand, men sammenlignet med Kuvera, himmelens skatmester, er Bill Gates en tigger. Bill Gates ejer nogle milliarder dollars på denne lille planet, Jorden. Kuvera, der også kaldes rigdommens gud, holder opsyn med hele universets rigdomme inklusive naturlige rigdomme som guld, sølv, juveler, perler og så videre.

Der var engang en tigger, der var ude at tigge hele dagen. Da han kom hjem til sine tiggervenner om aftenen, var han meget stolt, fordi han havde fået to *paisa* (indiske skillinger). En anden mand tjener måske hundrede gange så meget som tiggeren, og en tredje tjener tusinde gange så meget. Alle er de meget stolte af deres indtægt.

En hengiven er imidlertid ligeglad med, om han er rig eller fattig i andres øjne. Han bekymrer sig kun om at tjene Krishna, så godt han kan.

Krishna bedømmer heller ikke Sine hengivne efter, om de er rige eller fattige. Engang besøgte Krishna kongeriget Videha. Han blev modtaget af Kong Bahulasva og en *brahmana* ved navn Srutadeva. Begge inviterede Ham til deres hjem. Krishna delte Sig i to og med hele Sit følge af vismænd besøgte Han dem samtidigt, uden at de vidste det.

I kongens palads fik de meget fine stole og puder at sidde på. Deres fødder blev vasket med vand fra krukker af guld, og de fik friske blomsterkranse, nyt tøj, smykker, køer og andre kostbare gaver. Kongen serverede også en stor middag for dem.

I *brahmanaens* hus sad Krishna og Hans ledsagere på stråmåtter og planker af træ. Deres fødder blev også vasket, som det er skik og brug, når der kommer fine gæster. *Brahmanaens* hustru lavede nogle meget velsmagende retter af ris og *dal*, og gæsterne fik, hvad end *brahmanaen* havde at tilbyde af frugt, røgelse, *tulasi*-blade og lotusblomster, alt sammen ting, der ikke kostede noget, og som fandtes lige i nærheden.

Begge steder blev Krishna behandlet med stor hengivenhed. Herren var meget tilfreds med dem begge og instruerede dem i hengiven tjeneste. Han blev hos dem i flere dage og rejste derefter tilbage til Sin hovedstad, Dvaraka.

I virkeligheden kan man ikke eje noget i denne verden. Der er ingen, der bliver født med en guldske i munden, selv om man nogle gange siger sådan om børn i meget rige familier. Og der er heller ingen af os, der kan tage vores guldskeer, sølvskeer, stålskeer eller træskeer med os, når vi dør.

HERREN KRISHNAS KØKKEN
Pikante samosaer

af Visakha Devi Dasi

Denne måned byder vi på en af de mest populære af alle *prasada*-retter: den dybstegte, fyldte, pikante indbagte butterdejsret, der kaldes *samosa*.

Når tænderne bider i en varm *samosa*, er det første, man bemærker, den fantastiske sprøde og tynde butterdejsskorpe, der er gyldenbrun fra dybstegning. Indeni er der ærter, kartofler eller små stykker blomkål, der er krydret ikke for lidt, så *samosaen* er smagsløs, og ikke for meget, så den er for stærk, men lige netop nok til at fryde ganen. Mange former for smag går op i en højere enhed, når man smager skorpen og fyldet sammen, hvor det hele gennemtrænges af den fede, kongelige smag af den ghee (renset smør), som *samosaen* blev stegt i.

Men selv om *samosaer* smager dejligt, er der ingen mening med at nyde dem, hvis de ikke er blevet ofret til Krishna. Det er først da, de bliver til *prasada*. Når vi så spiser dem, vil de ud over at være velsmagende også trække vores tanker væk fra materie til ånd, og det er fuldkommengørelsen af vores måltid.

Indbagt blomkål-og-ærte fyld i butterdej

(*gobi-mattar samosa*)

Giver 20 *samosaer* på omkring 6 gange 9 cm.

Tilberedelsestid: ca. 1½ time

Ingredienser til dejen:

3,75 dl ubleget hvidt mel
½ tsk. salt
knap ¼ tsk. bagepulver
7,8 dl ghee eller 7,5 dl vegetabilsk olie og 2 spsk. ghee
2 spsk. tykmælk/yoghurt naturel
0,6 dl koldt vand

Ingredienser til grønsagsfyldet:

2 spsk. ghee
2 tsk. skrællet ingefærrod, hakket fint
1-3 tsk. friske grønne chilier, hakket fint
1½ spsk. spidskommenfrø
1/3 tsk. mild hing
½ spsk. hvide birkesfrø, hvis tilgængelig
400 g blomkålsbuketter
3,1 til 3,3 dl friske ærter
1½ spsk. korianderpulver
½ tsk. gurkemeje
½ tsk. garam masala (fås i indiske butikker)
1 tsk. salt
1 spsk. friske korianderblade eller frisk persille, hakket fint
1 spsk. vand

Udstyr:

1 stor skål
2 små skåle
1 bageplade
aluminumsfolie eller plastfolie
1 stk. 25-30 cm wok eller tilsvarende stegepande

1 hulske
1 stegetermometer (valgfrit)
1 stk. 26-35 cm bagefad

Sådan laver du dejen:

1. Bland mel, salt og bagepulver i den store skål.
2. Stænk varm ghee over blandingen og gnid den imellem fingrene, indtil dens konsistens er som tørre havregryn.
3. Lav et hul i midten af blandingen, tilsæt tykmælk/yoghurt og 0,6 dl vand, rør hurtigt og saml blandingen til en kugle.
4. Tilsæt op til 2 tsk. vand ½ tsk. ad gangen for at få blandingen til at hænge sammen som en stiv butterdej.
5. Ælt dejen på en glat overflade i 8-10 minutter, eller indtil den er ensartet og elastisk. Form derefter dejen til en kugle, anbring den i en skål og dæk den med et fugtigt viskestykke. Lad den stå, mens du laver blomkåls-og-ærte fyldet.

Sådan laver du grønsagsfyldet:

1. Damp ærter og blomkålsbuketterne, indtil de er kogte.
2. Opvarm 2 spsk. ghee i en 25-30 cm's stegepande over middelhøj varme, indtil en dråbe vand i panden sprutter med det samme. Læg den hakkede ingefær, chilierne og spidskommenfrøene i, og tilsæt, når frøene begynder at blive mørke, hing og hvide birkesfrø. Når spidskommenfrøene er blevet mørkebrune, røres de dampede blomkål og ærter i.
3. Skru varmen ned til lav, tilsæt alle de andre krydderier, rør, tildæk og kog i omkring 5 minutter. Tag låget af og steg uden tildækning, indtil grønsagerne er godt og grundigt tørre. Tag gryden af varmen og mos indholdet til en grov konsistens og afkøl det til stuetemperatur. Fyldet skal moses så meget, at grønsagerne ikke er så store og kantede, at de kan stikke hul i den tynde butterdej. Men hvis fyldet moses for meget, vil der ikke være nok til 20 samosaer. Efter at have øvet dig nogle gange vil du finde frem til den konsistens, du bedst kan lide, og du kan justere mængden af grønsager derefter.
4. Del fyldet i 20 lige store portioner.

Sådan former, fylder og steger du samosaerne:

1. Rul dejen til en 25 cm lang pølse, skær pølsen i 10 lige store stykker og læg et fugtigt klæde over dem.
2. Tag et stykke dej og lav en glat kage ved at presse den under håndfladen. Drys mel på kagen på begge sider og rul den ud med en rullepind til en flad cirkel på 16 cm i diameter. Skær derefter cirklen i to halve med en skarp kniv.
3. Dyp en finger i en skål med vand og fugt den lige kant på en af halvcirklerne. Form halvcirklen til et kræmmerhus og pres let, men fast de fugtede kanter sammen, så de ikke går fra hinanden igen.
4. Anbring forsigtigt en portion af grønsagsfyldet i kræmmerhuset. Dyp igen en finger i skålen med vand og fugt indersiden af topkanterne på kræmmerhuset. Pres derefter de fugtede kanter fast sammen og forsegl fyldet inden i den trekantede butterdejsbeklædning. Anbring nu *samosaen* på bagepladen med sømsiden nedad. Gør det samme for de andre *samosaer*.
5. Varm ghee'en eller olien op i wok'en over middelhøj varme, indtil den er omkring 185 °C (brug et stegetermometer, hvis du har et). Lad 4 eller 5 *samosaer* glide ned i den varme ghee/olie og steg dem i 3-6 minutter, eller indtil skorpen er sprød og jævn gyldenbrun. Overfør *samosaerne* til en bageskål, der er beklædt med køkkenrulle. Tør dem af, hvorefter de kan ofres til Krishna med det samme, eller de kan holdes varme i en ovn, der er forvarmet til 120 °C, imens du steger de andre *samosaer.*

Fra Back to Godhead 18-09-1983

BREVKASSE

Hvad nu, hvis jeg er i den forkerte krop?

ved Lalitanatha Dasa

Har du spørgsmål om Krishna-bevidsthed, er du velkommen til at sende dem til redaktionen: Nyt fra Hare Krishna, Holsteinborgvej 20, 1.th., 2720 Vanløse. E-mail: lalitanatha@krishna.dk.

SPØRGSMÅL: *Jeg læser en del i Bhagavad-gita, som jeg har købt af en munk for et års tid siden. Det er den bedste og mest betydningsfulde erhvervelse, jeg har foretaget mig.*

Jeg har tænkt på, hvad Krishna mon ville tænke om folk, der er "født i den forkerte krop", altså en mand, der er født som kvinde og derfor bliver nødt til at få foretaget diverse operationer.

Desuden mener jeg at have læst i indledningen til bogen, at materialismen er af hunkøn og derfor underlagt Krishna, ligesom at en kvinde er underlagt manden. Har jeg misforstået noget? Jeg kan sagtens acceptere at underlægge mig Guddommens Højeste Personlighed, men jeg mener, at i det miljø, jeg færdes i, er vi alle lige, og det vil jeg gerne lade forblive således. Men selvfølgelig kan jeg underlægge mig en lærer eller guru, så længe det ikke skal komme an på, hvilket køn jeg er født i i denne krop, som min evige sjæl befinder sig i.

Jeg håber, at du tager dig tid til at besvare mit spørgsmål, og at jeg har formuleret mig nogenlunde klart.

SVAR: Med hensyn til at være født i den forkerte krop er den virkelige pointe, at vi er alle født i den forkerte krop. Det er forkert overhovedet at være født i en materiel krop. Vi burde være blevet i den åndelige verden hos Krishna, hvor vi eksisterer i vores evige åndelige krop som den person, vi virkelig er. Nu har vi forladt Krishnas selskab, og derfor er vi anbragt i denne materielle verden i et kredsløb af fødsel og død, hvor vi liv efter liv får den ene krop efter den anden som mand, kvinde, hund, kat, træ, igen menneske osv. At identificere sig med kroppen og tro, at man er mand, kvinde osv., er illusion. Vi kan ikke løse vores eksistentielle problemer ved at lave kropslige justeringer, men kun ved helt at komme ud af den materielle verden og aldrig mere få en materiel krop igen.

Ideen om 'kønsskifteoperationer' er illusorisk. Det er unødvendigt upraktisk og spild af tid. Hvis du er så opsat på at få en krop af det modsatte køn, er det nemmeste bare at vente på dit næste liv, så skal du nok få en kvindekrop, hvis det er det, du vil have. I det efterfølgende liv får du så en helt tredje krop, derefter en fjerde osv.

Lad være med at spekulere på, om den krop, du har, er den rigtige eller forkerte. Den er helt sikkert forkert uanset hvad. Brug i stedet blot tiden på at engagere dig i hengiven tjeneste til Krishna i den situation, du nu engang befinder dig i, ved at synge Hare Krishna, læse *Bhagavad-gita* og lære fra Krishnas hengivne, hvordan man ellers tjener Krishna. Det vil gøre dig fuldstændigt lykkelig, og efter dette liv vil du få en åndelig krop, som er den eneste rigtige krop, man kan have.

Med hensyn til, at vi alle er lige, er det åndeligt set rigtigt. Vi er alle evige åndelige sjæle, vi er alle små dele af Krishna, og vi er alle Krishnas evige tjenere. I den forstand er vi alle lige. Men på det materielle og kropslige plan er ideen om at være lige illusorisk. Der er altid materielle forskelle som ung og gammel, tyk og tynd, intelligent og knap så intelligent, mand og kvinde osv. Disse forskelle kan man ikke kunstigt fjerne, og det er heller ikke rigtigt at ville gøre det.

Forskellene er Krishnas skabelse, og derfor er forskellene gode.

I vedisk kultur respekterer man alle, men man hævder ikke, at alle er lige. Tværtimod kultiverer man forskellene og lærer alle at spille den rolle, som de hver især har på grund af deres kropslige situation i dette liv. Således skal mænd ikke være som kvinder, og kvinder skal ikke være som mænd. Kvinder skal være kvinder med de pligter og roller, som kvinder har, og mænd har mænds pligter og roller, som de skal følge. Hvis f.eks. mænd derefter handler og arbejder som mænd for Krishnas tilfredsstillelses skyld, og kvinder handler også som kvinder for Krishnas skyld, opnår de alle fuldkommenhed, fordi Krishna er tilfreds med det, de gør, uanset hvad deres forskellige kropslige situationer er.

SPØRGSMÅL: *Vi er to piger, der skriver en projektopgave vedrørende kvindeundertrykkelse i Indien, og vi vil derfor gerne stille et par spørgsmål om emnet:*

Hvordan kan det være, at indiske kvinder undertrykkes, når hinduismen egentlig har et respektfuldt syn på kvinder? Er der forskel på kvindesynet, hvis man anlægger en geografisk og økonomisk synsvinkel? Hvilke perspektiver tegner der sig i fremtiden for indiske kvinder mht. respekt? Er det en religiøs løsning, eller er det politiske initiativer der skal skabe forandring?

SVAR: Kan I ikke præcisere nærmere, hvad I mener med, at indiske kvinder undertrykkes? Det er nemlig ikke min oplevelse, at de specielt bliver det. Min oplevelse er, at kvinder generelt respekteres i Indien. Anser I det for undertrykkelse, hvis man mener, at mænd og kvinder af natur er forskellige og derfor også skal behandles forskelligt? Prøv lige at uddybe jeres spørgsmål, så kan jeg bedre svare på det.

SPØRGSMÅL: *Tusinde tak for svaret. Vi blev faktisk interesserede i, at du ikke mener at de bliver undertrykt. Vi vil forsøge at uddybe vores spørgsmål med, hvad vi mente.*

Vi har læst, at flere indiske familier mener, at pigebørn er en byrde. Vi har også læst, at kvinderne bliver set ned på i samfundet – det mener vi er undertrykkelse. Hvorfor mener du ikke, at indiske kvinder undertrykkes?

Ved du, om der er forskel på kvindesynet i forhold til hvor man bor i landet? Er der forskel økonomisk set?

SVAR: Fint, så er jeg med. I kunne også have gået et skridt videre og nævnt, hvordan pigefostre aborteres, og i nogle tilfælde bliver nyfødte piger lagt ud i skoven for at dø. Piger bliver set som en byrde af nogle bl.a. på grund af medgiften, som faderen skal give på det tidspunkt, de bliver gift. Så jo, det kan vi godt være enige om at kalde undertrykkelse af kvinder.

Som I selv nævner det, ligger det langt fra ånden i det, som I kalder hinduisme. Egentlig er hinduisme et dårligt ord, da det ikke betyder noget og ikke nævnes noget sted i Vedaerne, der er grundlaget for den såkaldte hinduisme. Jeg foretrækker ordet vedisk religion, men det er selvfølgelig bare en detalje.

Hvor om alt er, har alle levende væsener ifølge den traditionelle vediske religion lige ret til at være her. Vi har ingen ret til at udnytte og undertrykke eller være voldelige imod andre. Den eneste undtagelse er, hvis nogle – uanset om det er mennesker eller dyr – er til fare for andre. Da må man godt slå f.eks. en slange eller tiger såvel som farlige kriminelle ihjel.

Det er altså det generelle princip. Derudover er der nogle personer, der ikke kun fortjener generel, men også særlig respekt og beskyttelse, nemlig *brahmanaer* (præster og intellektuelle), børn, gamle mennesker, køer – og kvinder. Alle ved, at køer er hellige i Indien, men traditionelt er kvinder det faktisk

også. Kvinder bør nyde en særlig beskyttelse og respekt hele livet igennem, både mens de er små, som voksne, og når de bliver gamle. Det betyder altså, at kvinder og mænd ikke anses for lige i alle henseender eller har de samme roller i livet. Men i vedisk religion er diskriminationen imod kvinder overordnet positiv, dvs. kvinder forskelsbehandles til deres fordel.

På et dybere plan anses ingen af os for i virkeligheden at være mænd eller kvinder. Måske har I været mænd i jeres tidligere liv eller bliver mænd i et senere liv, og jeg har sikkert været kvinde mange gange i tidligere liv. Kroppen, vi befinder os i, har intet med vores virkelige identitet at gøre. Derfor betyder det ikke så meget ifølge den vediske opfattelse, om vi er mænd eller kvinder lige nu. Vi spiller blot nogle roller, som følger med den krop, vi nu engang har, men vores virkelige fokus bør være at bruge vores kostbare tid som menneske på at gøre åndeligt fremskridt i livet. Heldigvis er det muligt for os alle, uanset om vi er mænd eller kvinder, rige eller fattige osv.

Det er stadigvæk den generelle indstilling, jeg møder i de kredse, jeg kommer i. Derfor skrev jeg også, at jeg ikke har oplevet, at kvinder bliver specielt undertrykt. Men Indien er en stor og kompleks ting, og jeg omgås ikke nødvendigvis med et repræsentativt udsnit af, hvad der foregår i Indien. Der foregår mange uhyrlige ting i Indien, inklusive de ovennævnte overgreb mod kvinder. De er efter alt at dømme heller ikke på nogen måde sjældne.

Hvorfor er det sådan? Umiddelbart vil jeg mene, at det har noget at gøre med den meget materialistiske tid, vi lever i. Inden for de sidste århundreder er livsværdierne blevet vendt op og ned, så også i Indien er det blevet normen at konkurrere med hinanden om at komme frem i verden, berige sig på hinandens bekostning osv. I stedet for at se sig selv som tjenere af Gud og andre mennesker ser mennesker i den moderne verden sig selv som nydere og midtpunkt for alting og andre mennesker – og dyr for den sags skyld også – som objekter, der eksisterer for deres nydelses skyld. Dette er den grundlæggende mentalitet, der ligger bag enhver form for udnyttelse af andre. Formen, som denne udnyttelsesmentalitet tager, kan variere forskellige steder i verden, men resultatet er som regel det samme: Naturen generelt bliver misbrugt og udnyttet, dyr bliver udnyttet ved at blive slagtet, ufødte børn kan slås ihjel, hvis de er til besvær, fattige mennesker udnyttes af de rige, kvinder og andre svage grupper udnyttes og undertrykkes osv. Denne udnyttelse er også blevet udbredt i Indien, selv om den ligger meget langt fra ånden i den oprindelige vediske religion.

I spørger videre: ”Hvilke perspektiver tegner der sig i fremtiden for indiske kvinder mht. respekt? Er det en religiøs løsning, eller er det politiske initiativer der skal skabe forandring?”

Mit svar er, at det bedste vil være, hvis de politiske initiativer støtter op bag de religiøse løsninger. At fjerne den udnyttende mentalitet i samfundet skal ske på alle planer, men det mest dybtgående er det religiøse. At arbejde på det religiøse plan vil sige at gå ned til selve livssynet og ændre på dette. Livssyn skaber værdier, som mennesker siden handler på. Så eftersom der bag alle handlinger altid ligger et eller andet livssyn, er den dybeste måde at ændre verden på at påvirke livssynet. Og der kan vi jo passende starte ved at arbejde med os selv. Det er det, vi bl.a. gør inden for den traditionelle vediske retning, der er kendt som Hare Krishna, ved at identificere os selv som tjenere af Gud (Krishna) og tjenere af alle levende væsener. Ved at identificere sig selv som en tjener opgiver man automatisk ideen om at ville udnytte andre, men ser tværtimod på andre med respekt og som ligeværdige børn af Gud, der har givet alle lige ret til at være her.

Templet i København

Skjulhøj Allé 44, 2720 Vanløse - Tlf.: 48 28 64 46
www.krishna.dk - iskcon.denmark@pamho.net

Åbent dagligt fra 4.30 til 19:30.
Arati og forelæsninger bl.a. kl. 7:15 og kl. 18.

Søndagsfest hver søndag fra kl. 15.00:
Kirtana, foredrag og *prasada*.

Fredag den 3.2: Srila Advaita Acaryas fremkomst. Aftenprogram fra klokken 17 med bhajana, foredrag, Gaura-arati og prasada.
Onsdag den 8.2: Herren Varahadevas fremkomst. Nityananda Trayodasi: Sri Nityananda Prabhus fremkomst. Festprogram i templet fra kl. 16.
Onsdag den 15.2. Srila Bhaktisiddhanta Sarasvati Thakuras fremkomstdag. Aftenprogram i templet fra klokken 17.

Radio Krishna Kbh.

yadu@krishna.dk - Tlf.: 38101232 - www.krishna-online.dk
Frekvenser: FM 87,6 MHz og 90,6 MHz på Hybridnet

Sendetider
Mandag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Tirsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Onsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30 og 22.00-02.00
Torsdag 09.00-14.00 og 16.00-17.30
Fredag 09.00-11.00 og 16.00-17.30 og 22.00-00.00
Lørdag 08.00-10.00 og 16.00-17.00

Radio Krishna Aarhus

www.radiokrishna.dk - mail@radiokrishna.dk
Frekvenser: FM 98.7 & 89.5 MHz

Sendetider
Mandag 06.00 - 07.00 & 22.00 - 24.00
Tirsdag 06.00 - 07.00 & 22.00 - 24.00
Onsdag 06.00 - 07.00
Torsdag 06.00 - 07.00 & 22.00 - 24.00
Fredag 06.00 - 07.00 & 22.00 - 24.00
Søndag 22.00 - 24.00

Govinda - Take away

Åboulevard 7, st th, 1635 Kbh V. - Tlf.: 32140362 www.
www.govinda.dk - info@govinda.dk

Åbningstider:
Mandag - fredag: 16.00 - 20.30
Lørdag - søndag: lukket

Facebook

www.facebook.com/groups/Iskcon.Danmark
Hare Krishna bevægelsens i Danmarks officielle facebook side

www.facebook.com/groups/krishnahuset
Krishnahuset i Aarhus' officielle facebook side

Krishnahuset i Aarhus

Kystvejen 65A, 8000 Aarhus C - Tlf.: 28880377
www.krishnahuset.dk - kontakt@krishnahuset.dk

Søndagsfest hver søndag i lige uger fra kl. 14.00:
Kirtana (mantra-sang), foredrag og vegetarisk festmåltid

Alle aktiviteter i Krishnahuset koordineres her:
www.facebook.com/groups/krishnahuset

Websider

www.harekrishna.dk
Nyt fra Hare Krishnas hjemmeside

www.krishna.dk
Hare Krishnas hjemmeside for jer, der er nye til eller nysgerrige om Hare Krishna

www.iskcon.dk
Iskcon Danmarks officielle hjemmeside. Siden er for øjeblikket under opbygning

www.krishnahuset.dk
Hjemmeside for ISKCON i Århus

www.radiokrishna.dk
Hjemmeside for Radio Krishna i Århus

www.soundcloud.com/krishnadk/sets
Flere hundrede af Radio Krishnas udsendelser til streaming eller download

www.intelligentdesigndk.wordpress.com
Videnskabsside om det seneste inden for debatten omkring evolution, Darwin og intelligent design

ISKCON Norge

Hare Krishna tempelet i Bauneveien 4, 1182 Oslo
www.harekrishna.no - info@harekrishna.no

Hver søndag kl. 15.00: Søndagsfest. Kirtana, foredrag og prasada.

Bhakti Vriksha på onsdager kl. 18 i tempelet.

Februar 2017:
Onsdag 8. februar: Nityanandas åpenbarelsesdag. Program i tempelet kl. 18.00: Kirtan, foredrag, prasadam.

Ekadasi: 7 og 22. februar

Web: http://harekrishna.no/ **Mail:** info@harekrishna.no

Krishnas Cuisine

Sørkedalsveien 10, Colloseum Senter, 0369 Oslo
tlf: 0047 22692269 - www krishnas-cuisine.no

Åpningstider: Mandag-fredag: 11.00-20.00, Lørdag:11.00-19.00 - Søndag lukket.

2017 VAISHNAVA-KALENDER

Endnu engang har de hengivne i Aarhus lavet en smuk *vaisnava*-kalender på dansk. Temaet for 2017 kalenderen er *kirtana,* og den er derfor fyldt med stemningsfyldte sort/hvid billeder og citater, som forhåbentligt vil inspirere alle til at gøre det næste år til et år, hvor sang af Krishnas navne vil komme øverst på vores prioritetsliste

Ud over alle *vaisnava*-datoerne inklusiv klart markerede *ekadasi*-dage og tidspunkter for fester og programmer i templet har den selvfølgelig også ugenumre, fuld- og nymåne samt danske helligdage.

Oveskuddet går ubeskåret til Krishnahuset i Aarhus.

Pris: kr. 125,-

Kan købes i Hare Krishna-templet i København, i Krishnahuset i Aarhus eller bestilles direkte hos Ananta Sri Das på:

Mail: mail@ananta.dk

Mobil: 22222763